अत्र मीमांसा। दशमाध्यायस्य चतुर्थपादे चिन्तितं।
मनोतामन्त्र उद्देोऽस्ति वायव्ये नास्ति वास्त्यसौ।
आग्नेय्ये वेति वचनं प्रकृतौ सार्थकं यतः॥
अग्नीषोमावग्निनैव लक्षेतां वचनं विना।
अनर्थकात्ततो वाक्याद्विकृतावूहवारणं॥

त्वꣳ ह्यग्ने प्रथमो मनोतेत्ययं मनोतामन्त्रोऽग्नीषोमीयपशौ पठितः। वायव्यपशावप्ययं चोदकप्राप्तस्तत्र त्वं हि वयो प्रथम इत्येवमूहोऽस्ति। यत्तु वचनं यद्यप्यन्यदेवत्यः पशुराग्नेय्यैव मनोताकार्येति, तत्प्रकृतौ पठितं तत्रैव च सार्थकं। द्विदेवत्यपशौ एकदेवत्यमन्त्रस्य प्रकरणपठितस्याप्ययोग्यत्वशङ्कायां पुनर्विधानार्थत्वात्। मैवं। छत्रिणो गच्छन्तीत्यादिवन्मन्त्रगतस्याग्निशब्दस्याऽग्नीषोमलक्षकत्वेनायोग्यत्वशङ्काया अनुदयात्। अतः प्रकृतावनर्थकं तद्वाक्यं विकृतावूहानिवारणेन चरितार्थं भवति। तस्मादूहो नास्ति॥

इति दशमोऽनुवाकः।

अथैकादशोऽनुवाकः।

दशमे मनोतासूक्तमभिहितं। एकादशे हविर्वनस्पतिस्विष्टकृतां मैत्रावरुणेन वक्तव्याः पुरोऽनुवाक्याः प्रैषाश्चोच्यन्ते। कल्पः। यदा जानाति इन्द्राग्निभ्यां छागस्य हविषोऽनुब्रूहीति। पाठस्तु। "आभरतꣳ शिचितं वज्रबाहु। अस्माꣳ